

Arrest

nr. 130 040 van 24 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 december 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 september 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Op 29 oktober 2013 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 (meer bepaald op punt 1.2) betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 01.09.2006 asiel aan in België. Deze asielpcedure werd op 30.03.2007 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 02.04.2007. Betrokkene beweert dat hij tegen deze beslissing een beroep heeft ingediend bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (VBV). Echter, uit informatie bekomen van de VBV en toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de VBV dit verzoekschrift niet op de roi geplaatst heeft omdat het niet voldeed aan de eerste voorwaarden voor het indienen van een verzoekschrift. De Vaste Beroepscommissie heeft naar de verzoekende partij een brief gestuurd om zijn verzoekschrift alsnog te vervolledigen maar daar werd niet op gereageerd.

Op 27.12.2011 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze procedure werd op 18.01.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem betekend op dezelfde dag. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 18.01.2012 en op dezelfde dag betekend, en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk 7 maanden voor de eerste asielaanvraag en 22 dagen voor de tweede asielaanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verder beweert betrokkene dat hij onverwijderbaar is en hij verwijst hiervoor naar het attest van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Echter, dit attest stelt enkel dat de IOM geen positief gevolg kan geven aan de aanvraag tot vrijwillige terugkeer aangezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat het voor hem onmogelijk is om het gevraagde document, namelijk een geldig reisdocument, te bekomen om alzo alsnog gebruik te maken van de diensten van de IOM. Bovendien wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en tewerkgesteld was vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn (eerste) asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de (eerste) asielpcedure werd afgesloten op 02.04.2007, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid en nooit fraude heeft gepleegd of arglistigheden heeft gebruikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen, een cursus Maatschappelijke Oriëntatie en een opleiding keukenhulp gevolgd, is werkwilbig en is lid van een fitnessclub) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, “Schending van de artikelen 9 bis, 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken waarbij werd geoordeeld tot onontvankelijkheid van de humanitaire regularisatie-aanvraag.

Men stelt in de bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheid is. Nochtans is deze er wel ..

De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partij onredelijk lang op een definitieve beslissing nopens zijn asielaanvraag moet wachten. Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 2 jaar duurt of 2 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft. Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord]. De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008. De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

Mijn verzoeker voldoet aan de hoger gestelde criteria:

Op 31 augustus 2006 is hij dan naar België gevlogen zijn, waar hij op 1 september 2006 aangekomen is. Diezelfde dag heeft hij hier asiel aangevraagd.

De Minister van Binnenlandse Zaken nam een beslissing op 18.10.2006 dat de asielaanvraag onontvankelijk was (bijlage 26bis).

Daartegen tekende mijn verzoeker een dringend beroep aan en bij beslissing dd. 22.11.2006 werd geoordeeld dat een verder onderzoek noodzakelijk was.

Bij beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 30.03.2007 werd aan mijn verzoeker het statuut van vluchteling geweigerd.

Op 18.04.2007 diende mijn verzoeker een verzoekschrift hoger beroep in. Op dit moment volgt de DVZ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

- Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er 'buitengewone omstandigheden' moeten zijn, buiten werking zou stellen).*

- Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009).*

- Toch mag de DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.*

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asiel procedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer OP 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleer-artikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3:

- Het vertrouwensbeginsel (beginsel van behoorlijk bestuur dat de rechtszekerheid moet garanderen): 9bis aanvragers vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekendmaakt ook in hun individuele geval worden toegepast; dit is gerechtvaardigd aangezien het over*

precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid (weliswaar is de instructie geen bindende wettelijke voorwaarde en moet het bestuur elke aanvraag op zijn merites beoordelen); tot nu toe heeft de overheid zijn belofte om de criteria ten gronde toe te passen nog niet publiek ingetrokken; de burger mag verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook uit de 9bis aanvraag zelf.

• De motiveringsplicht (bij administratieve beslissingen): de DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een aanvraag niet voldoet; deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken. De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent”.

2.2. Het middel mist juridische en feitelijke grondslag voor wat betreft de opgeworpen schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet alsook voor wat betreft de aangevoerde schending van het Verdrag van Genève aangezien de bestreden beslissing geen uitstaans heeft met een asielaanvraag en noch minder met de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er wordt ook niet uiteengezet op welke wijze voormelde wetsbepalingen en Verdrag zouden geschonden zijn door de bestreden beslissing. Voorts zijn er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur en komt het de Raad niet toe te gissen welk beginsel van behoorlijk bestuur verzoeker geschonden acht door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aange-toond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. In de bestreden beslissing wordt het argument beoordeeld omtrent de duur van de asielprocedures. Er wordt gesteld, *“De duur van de procedures - namelijk 7 maanden voor de eerste asielaanvraag en 22 dagen voor de tweede asielaanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”* Verzoeker is van oordeel dat hij wel degelijk onredelijk lang op een beslissing *“nopens zijn asielaanvraag”* heeft moeten wachten, maar de Raad kan de door de verwerende partij gedane beoordeling dat respectievelijk zeven maanden behandelingsduur voor de eerste asielaanvraag en 22 dagen voor de tweede asielaanvraag niet onredelijk lang is, niet kennelijk onredelijk achten. Verzoeker komt aan een onredelijk lange behandelingsduur van zijn asielaanvraag door de duur van het annulatieberoep bij de Raad van State mee te tellen alsook de behandelingsduur van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9, derde lid of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar voor zover verzoeker dit baseert op de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), kan de Raad alleen maar herhalen wat in de aanhef van de bestreden beslissing kan gelezen worden, namelijk dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State. Deze motivering is deugdelijk en pertinent. Verzoeker kan niet dienstig naar

een vernietigde instructie verwijzen. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk erop na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Waar verzoeker er zich in se over beklagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad op te merken dat hieruit geen rechtsmiddel kan geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.6. Verzoeker kan evenmin steunen op verklaringen afgelegd door bewindslui of het hoofd van de Dienst Vreemdelingenzaken, aangezien dit soort verklaringen niet toelaat om in het individuele geval van verzoeker af te wijken van de duidelijke wettelijke bepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij dient de wet te laten primeren op de vernietigde instructie en verklaringen die daaromtrent werden geuit.

2.7. De bestreden beslissing geeft blijk van een beoordeling van de door verzoeker aangehaalde elementen. Er wordt duidelijk aangegeven waarom deze niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft hiermee haar discretionaire bevoegdheid die haar toebedeeld werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitgeoefend. Met zijn betoog dat samenhangt met de instructie van 19 juli 2009 toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu op een kennelijk onredelijke wijze gebruik gemaakt heeft van haar discretionaire bevoegdheid of deze heeft ingevuld op een wijze die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA